

ROUŠKA

ročník 18

číslo 5/15

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, mobil: 736766021, email : bohumin@charita.cz

MILUJME SE NAVZÁJEM, TAK BUDEME UCTÍVAT NAŠE SVATÉ

Jsou před námi listopadové dny. Přichází se svou tklivou náladou, ozdobenou Slavností všech svatých a planoucími světélky na našich hřbitovech. Vzpomínáme na naše zemřelé, ale uvědomujeme si se zvláštní pozorností i ono „společenství svatých“. Svatí nám ukazují cestu a současně povzbuzují, abychom každý z nás budovali v Duchu svatém tu svou vlastní.

V letošním říjnu stoletý kardinál Loris Capovilla, osobní sekretář svatého papeže Jana XXIII., píše v jednom ze svých rozhovorů, jistě s živou vzpomínkou na „dobrého“ papeže a jeho lidskost, zvláštní větu: „*Milujme se navzájem, tak budeme uctívat naše svaté.*“ To, že bychom se měli mít navzájem rádi, to asi víme, ale to, že je tím ctíme, čili že jim tím děláme v nebi radost (a naplňujeme tak vztah lásky přes horizont smrti), si asi hned tak neuvědomíme. Je možné zbožně uctívat obrazy svatých, zapalovat před jejich sochami svíce (nic proti těmto projevům zbožnosti), ale přece jen, by nám mělo jít o něco hlubšího. Nejen oni nám, ale také my jim. Dělat jim čest (ať už jde třeba o naše blízké, ony bezejmenné svaté), mít je v úctě, podle slov kardinála, znamená žít život lásky. To je totiž to, co oni již naplno prožívají a co nám beze zbytku také přejí (= v nebi vyprošují). Je totiž možné být spokojen sám se sebou, se svou zbožností, se svým vztahem k druhým, který chápeme jako dostatečný projev lásky. Ale cesta svatosti musí být cestou opravdové lásky a ta je cestou náročnou. Mons.

Capovilla v tom smyslu rád citoval slova svého učitele, římského kněze Giuseppa de Lucy: „*Je snadné milovat chudé, avšak není tak snadné milovat chudobu. Je snadné milovat světce, avšak není tak jednoduché milovat svatost. Je snadné se pustit do pomáhání druhým, zvláště s penězi druhých, není však tak snadné trpět a usmívat se a utěšovat ty, kdo jsou okolo nás. Je snadné vyprávět o zázracích kajících, avšak není tak jednoduché činit pokání, které je opravdové a není jen povrchní zbožností. Je snadné pohrdat poctami při rozhovorech, není však tak snadné přijmout nezaslouženou hanbu. Jedním slovem: Je snadné se nazývat křesťany, není však tak snadné jimi být.*“

Prožijme tedy letošní listopadové dny jako nové povzbuzení, novou odvahu ke každodennímu svědectví naší lásky k Bohu i bližním. A co pak ti naši svatí nejsou našimi bližními? Kolikrát bližšími, než si myslíme. Některé jsme potkávali či poznávali za svého života, některé jsme pozvali k poutu přátelství zvláštní úctou, třeba přes staletí věků. Neměli by nás právě oni nejvíce motivovat a provázet? Jejich láskou si můžeme být jisti, protože ji už nic nezraní a nepokříví. A pokud máme ten dojem, že se svatost pro nás nehodí, že jsme lidé hříšní, kéž nás povzbudí opět slova stoletého Mons. Capovilly: „*Nemůžu zapomenout, že Ježíš řekl: 'Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolání spravedlivé, ale hříšníky. ' Přišel tedy kvůli mně a kvůli každému z mých bratří a sester, ...*“ Vždyť svatí nejsou svatí proto, že by nikdy neklesli. Jsou svatí proto, že po každém pádu vždy znovu povstali k novému úsilí! I ti největší svatí jsou omilostnění hříšníci – tedy lidé jako my (Simajchl).

Milujme se navzájem, tak budeme uctívat naše svaté. Malá věta, světlo, které vede k opravdovosti, které vlévá novou sílu ze spojení s našimi věrnými přáteli; paprsek věčnosti v našich každodenních vztazích.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

**Za požehnání pro všechny přátele Charity Bohumín,
kteří ji podporují svými modlitbami a pomáhají tak
vytvářet silného charitního ducha.**

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ Za všechny zemřelé klienty i zaměstnance Charity Bohumín
- ❖ Za dvě sestry, aby s Boží pomocí našly společnou cestu a odpustily si
- ❖ Za starší ženu, aby po smrti manžela opět našla cestu k Bohu a další smysl života
- ❖ Za staré lidi, aby v sobě našli pokoru a pochopení pro blízké, kteří o ně pečují
- ❖ Za personální změny v Charitě Bohumín. Aby změny proběhly k užítku Charity a k obrazu Božímu

OCENĚNÍ OTCE BISKUPA

Slavnost svaté Hedviky, jako patronky Ostravsko – opavské diecéze se již po páté stala příležitostí k poděkování těm, kteří se aktivně zapojují do života diecéze. Biskup František Václav Lobkowicz v pátek 16. 10. odměnil pamětním listem a medailí sv. Hedviky sedmadvacet mužů a žen. V seznamu najdeme i zaměstnankyni Charity Bohumín paní Lucii Fábryovou, a to:

ZA OBĚTAVOU PRÁCI PRO CHARITU BOHUMÍN A PROFESIONÁLNÍ I LIDSKÝ PŘÍSTUP KE KLIENTŮM

V Charitě Bohumín pracuje paní Lucie od roku 2001. V prvních letech dělila svoji práci mezi klienty Domu pokojného stáří a nově vzniklou Občanskou poradnu. Ta se postupně pod jejím vedením stala vyhledávaným místem pomoci v různých tíživých situacích. Poradně se nyní

věnuje již naplno. Pracuje vždy svědomitě i nad rámec svých povinností. Ke klientům přistupuje s vysokou mírou profesionality, ale zároveň s lidskostí a empatií. Ve svém volném čase slouží jako varhаницe ve farnosti Dolní Lutyně.

Ocenění má být podle biskupových slov povzbuzením k další aktivitě i příkladem pro ostatní věřící ve farnostech. „Dnešní vyznamenání je hodnocením toho, že se ve svých farnostech umíte dívat kolem sebe a umíte pomáhat. Sami od sebe umíte něco dobrého udělat a za to vám patří dík,“ uvedl biskup Lobkowitz.

A Jak vidí paní Lucii její kolegové?

V Občanské poradně pod vedením paní Lucie Fábryové jsem začala pracovat v roce 2009, v době, kdy jsem procházela jedním z nejtěžších období svého života. Boží dobrota mi tehdy v její osobě poslala do cesty člověka s hlubokým lidským rozměrem, člověka skromného, tichého, pracovitého, pro niž slovo o lásce k Bohu a bližnímu není jen prázdnou frází.

Kromě práce v poradně nás spojuje, jak je výše naznačeno, také katolická víra a snaha podle ní žít, což považuji za základ, na kterém je postaven jak přístup k sobě navzájem, tak pomoc našim klientům a v neposlední řadě také k sladění rodinných a pracovních povinností.

Paní Lucie vede Občanskou poradnu od jejího vzniku v roce 2001. Za svou přínosnou práci obdržela u příležitosti slavnosti svaté Hedviky,

patronky naší diecéze, z rukou biskupa Mons. Františka Václava Lobkowicze, OPraem. dne 16. 10. 2015 ocenění za zásluhy v diecézi.

Při této příležitosti jsem p. Lucii položila pár otázek

1.) Jak vůbec došlo na nápad otevřít poradnu?

V r. 2001 jsem pracovala na sociálním odboru Okresního úřadu v Karviné, i přesto jsem se obrátila s žádostí o pracovní místo na tehdejší ředitelku Charity Bohumín Ing. Kristinu Stoszkovou, která právě tehdy měla v hlavě nápad založit Občanskou poradnu a hledala člověka, který by tuto myšlenku zrealizoval. Setkaly jsme se, poznaly jsme se a bylo jasno. Dobrá myšlenka se stala realitou a slouží lidem dodnes.

2.) Co se Ti na práci v poradně líbí, z čeho máš radost?

Líbí se mi poslání poradny, že pomáháme každému člověku, který cítí, že má těžkost a nedokáže si s ní poradit sám. Práce je pestrá i poučná, lidé přicházejí s různými životními příběhy.

3.) Co se Ti na práci nelíbí, s čím bojuješ?

Jak skloubit praktickou službu s nutnou administrativou, udržet správný poměr, aby lejstra nepohltila čas a prostor pro samotnou pomoc. Aby administrativa neznemožnila pomáhat tam a takovým způsobem, jak je toho potřeba.

4.) Jak zvládáš rodinný život skloubit s profesním?

Má práce v charitě mne naplňuje, moje rodina mne podporuje. A naopak, moje rodina je mi vším a díky práci mohu finančně podporovat i morálně motivovat svou rodinu. Když je to v rovnováze, jde to dobře.

5.) Jak zvládáš psychickou zátěž, jak pečuješ o svou duševní rovnováhu?

Být v dobrém vztahu se třemi pilíři: 1. Bůh, 2. manžel (+ rodina), zaměstnavatel (+ pracovní kolektiv). Když jsou zejména tyto vztahy v pořádku, pak cítím, že dýchá i moje duše.

Děkuji za rozhovor.

Jménem všech zaměstnanců Charity Bohumín Ti, Lucko, za srdce gratuluji a přeji, ať Ti Bůh žehná, práce se daří, zdraví máš dobré a dočkáš se plodů svých rukou a radosti na svých dětech.

Kolegyně Mária

INFORMUJEME ...

Od 1. října jsme do naší „Charitní rodiny“ přivítali novou klientku paní Františku Kowalovou. Přejeme jí ze srdce, aby u nás našla klid, pohodu a Boží přítomnost.

Dne 21.10. 2015 jsme se navždy rozloučili s paní Annou Lopatovou, která u nás žila od 21. března 2010; poslední rozloučení proběhlo v kostele ve Skřečoni.

V pondělí 2. listopadu ve 14,00 bude prezident DCHOO P. Jan Larisch v kapli Hospice sv. Lukáše v Ostravě-Výškovicích sloužit mši sv. za všechny zemřelé pracovníky a klienty Charit naší Ostravsko-opavské diecéze. V přímluvách se připojíme se vzpomínkou na naši zemřelou zaměstnankyni Milenu Skovajsovou a všechny zemřelé klienty Charitního domu pokojného stáří sv. Františka a Denního centra pro osoby bez přístřeší.

Dne 12. listopadu si připomeneme 17. výročí založení Charitního domu pokojného stáří sv. Františka ve Starém Bohumíně. Dne 13. listopadu pak budeme u této příležitosti pořádat oslavu, která bude zahájena v 10.30 hod. Mší svatou. Všichni naši příznivci jsou srdečně zváni.

Za 14 dní nato, dne 21. listopadu si pak připomeneme s klienty noclehárny sv. Martina v Bohumíně – Pudlově čtvrté výročí jejího otevření.

Půjčovna ošetřovatelských pomůcek zakoupila tři nové elektrické polohovací postele, které jsou tímto pro zájemce k dispozici.

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH SVATÉ HEDVIKY

Hedvika se narodila v rodině knížat z Diessenu-Andechs, někdy mezi lety 1170-1178 (nejčastěji se uvádí rok 1174). Byla dcerou Bertolda VI. († 1204), jednoho z nejvýznamnějších představitelů rodu, který jako kníže z Meranu patřil k nejvlivnějším mužům v Bavorsku, a Anežky Vetyňské († 1195), dcery Dedona V., markraběte Dolní Lužice, která sousedila se Slezskem. S určitostí víme, že Hedvika měla sedm sourozenců: čtyři bratry a tři sestry (Ekberta, Otta I., Jindřicha, Bertolda, Anežku, Gertrudu a Mechtildu), z nichž někteří zaujali velmi významné postavení ve středověké společnosti a církvi.

Hedvika byla ve shodě s dobovou praxí už v pěti letech svěřena do výchovy kitzingenským benediktinkám, u nichž nabyla nevšedního vzdělání. Zde se utvářela její hluboká zbožnost a záliba ve čtení knih, zvláště pak úcta k Písmu svatému. Zde se ovšem také naučila i ryze praktickým dovednostem, jež potřebovaly knížecí manželky, jako bylo například umělecké vyšívání. Naše svěřence měla být původně provdána za Toljena, syna srbského vládce Miroslava, ale když tento záměr ztroskotal, byla určena za manželku Jindřichu Bradatému, piastovskému knížeti Slezska, kterého pojala za muže někdy v letech 1186-1190.

Když Jindřich v roce 1201 převzal vládu po svém otci, Hedvika byla již matkou nejméně čtyř dětí: Boleslava, Konráda, Anežky a Jindřicha a možná i Gertrudy. Později se jí narodí ještě dvě děti, známe však jmeno pouze jednoho z nich: Žofie. Hedvika bude muset přežít všechny své potomky s výjimkou dcery Gertrudy, abatyše v Třebnici...

Rok 1201 je prvním zlomem v životě světice: do té doby je Hedvika totiž především matkou a vychovatelkou svých dětí a její duchovní život a náboženský vliv se omezuje pouze na její vlastní dvůr, na manžela a na děti. Nyní bude mít mnohem větší možnosti a začne vstupovat do povědomí slezského lidu neobyčejnou úlohou, jakou bude schopna ve své prozíravosti a jemnosti sehrát v panovnickém úřadu svého manžela. Druhým zlomem je pak rok 1209, kdy oba manželé složí slib čistoty (zdrženlivosti): od této chvíle vnímáme Hedviku jako opravdovou „Matku svého lidu“, jak byla už za života nazývána. Zasaduje se o zakládání klášterů a špitálů, věnuje se široké a originální charitativní službě, dohlíží na soudnictví... To vše přitom s vědomím svých hranic a vždy s respektem vůči vládnoucí úloze manžela.

Po jeho smrti (19. března 1238) se definitivně stáhne do ústraní trebnického opatství, kde již dříve často pobývala, a tam dožívá svá léta, aniž se vzdává díla milosrdenství, jemuž zasvětila celý život. Umírá 14. října roku 1243. Záhy po smrti začíná být uctívána, a to povede ke slavné kanonizaci za Klementa IV. – dne 26. března 1267 v italském Viterbu. Svatá Hedvika se stane postupně patronkou Slezska, Polska, křesťanských manželství a rodin, patronkou smíření a tvůrčí spolupráce mezi národy, patronkou budování kostelů a od 16. října 1978 i patronkou volby blahoslaveného papeže Jana Pavla II.

(převzato ze stránek DOO)

***Milosrdný Bože,
osviť naše srdce a dej, abychom na přímiluvu svaté Hedviky nevyhledávali pozemské štěstí, nýbrž usilovali o ustavičnou radost v nebi.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.***